

1994. július 27. - CSEVEGÉS FRIDERIKÁVAL

Nemrég még alig ismerték, ma már négy világtáj felől érdeklődnek iránta. Nemrég még varrógép fölé hajolva ruhakölteményeket alkotott, ma pedig költeményeket dalol sokak gyönyörűségére. Miután ország-világnak elmondta vétkeit, fölbolydult körülötte a világ, a város, a ház, a család. Rohanás az élete, meghívás meghívást követ, interjú riportot, s közben föllép és dedikál. A család, a kedves, a kutyus elhanyagoltatik. Még naplót írni sincs ideje, csak álmodozni este, lefekvés után. Egy nagy házról, ahol magyar Josephine Bakerként sok-sok elhagyott gyereket gyűjtene össze és magyar B. B.-ként egy csomó kutyát-macskát is.

– Gondolom, sok tennivalód akad az utóbbi hónapokban...

– Igen. A napi ügyek a lemezemmel kapcsolatban - föllépések, közönségtalálkozók, dedikálás -, és már tervezzük az őszi turnémat is.

– Álmodsz néha Dublinról?

– Nagyon mélyen alszom, de néha-néha visszatér Írország.

– Azelőtt nézted az Eurovíziós dalfesztiválokat ?

– Soha nem mulasztottam el, és késő éjszakáig ott ültem a tévé előtt. Kiválasztottam egy dalt, és annak szurkoltam. Izgalmas játék volt.

– Fantáziáitál arról, hogy milyen jó lenne, ha te is ott lehetnél?

– Csak titokban álmodoztam, hogy milyen jó is lenne ott lenni, énekelni és először képviselni Magyarországot a fesztiválon.

– Amikor készültél a fesztiválra, esténként gondolatban eljátszottad a föllépést?

– Igen, de csak amikor a magyar Táncdalfesztiválra készültem. Jenei Szilveszter dala nem enged meg semmilyen mesterként gesztust, fölösleges mozdulatot. Elalvás előtt sokszor elénekeltam magamban, és különböző technikai megoldásokat próbáltam ki. A szöveget is gyakran elemeztem, hogy tökéletesen átérezzem, miről is szól. Dublin előtt már nem akartam rágondolni, mert a nagy közönség, a sok ezer tévénező olyan nyomasztó teher volt, hogy talán ki sem mertem volna menni a színpadra. Inkább hagytam magam sodortatni az eseményekkel.

– Gondoltál arra is, hogy a sziget északi részén robbantgatnak?

– Előfordult, hogy ilyen gondolatokkal aludtam el, de megnyugtattak, hogy nagyon szigorúak a biztonsági intézkedések. Ezt tapasztaltam is: a saját sajtóértekezletemre alig engedtek be, mert nem találtam a fényképes fesztiváligazolványomat. Ott várt hetven újságíró, én meg kintről integettem nekik. Végül előkerült, és bemehettem.

– Milyen érzés volt először föllépni a dublini színpadra?

– A korábbi fesztiválok látványa alapján számítottam a hatalmas méretekre, de ez a fantasztikus látvány megdöbbenített. Csodálatos érzés volt az, hogy megvalósult a vágyam, ott álltam és énekeltam. A mai napig alig fogtam föl. Mintha álom lett volna. ZÉTÉNYI ZOLTÁN